

Sygn. akt II Ca 793/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Ciechanowicz
Sędziowie:	SO Agnieszka Bednarek - Moraś SR del. Monika Gniazdowska (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2014 roku w S.

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.**

przeciwko **K. B., M. G., Ł. P., K. J.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim

z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt I C 218/12

oddala apelację.

Sygnatura akt II Ca 793/13

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wniosła w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew przeciwko K. B., M. G., Ł. P. oraz K. J. domagając się zasądzenia od pozwanych solidarnie kwoty 20.700,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu, tj. 09 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty, zasądzenia od pozwanych na rzecz powoda kosztów sądowych w kwocie 259 złotych oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty orzeczonym w postępowaniu upominawczym z dnia 19 sierpnia 2011 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł, iż pozwani Ł. P., K. B., K. J. i M. G. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu powinni solidarnie zapłacić (...) S.A. V. (...) z siedziba w W. kwotę 20.700,00 złotych z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od dnia 09 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 2.659,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania albo wnieść w tym terminie sprzeciw do Sądu [k. 8 akt].

Pozwany K. w sprzeciwie nakazu zapłaty wskazał, iż Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim VII Wydział Zamiejscowy Karny w P., wyrokiem z dnia 08 września 2009 r. uniewinnił go od zarzutu zniszczenia mienia poszkodowanego. Następnie Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim VII Zamiejscowy Wydział Karny w P., wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2011 r. wydanym na skutek apelacji oskarżyciela publicznego uznał pozwanego K. J. za winnego. Jednak pozwany złożył w ustawowym terminie od tego wyroku, w ustawowym terminie do Sądu Okręgowego w Szczecinie apelację, która do dnia złożenia sprzeciwu, tj. 07 września 2011 roku nie została rozpoznana. Pozwany K. J. wskazał, iż nie dopuścił się zniszczenia mienia poszkodowanego, a wyrok skazujący pozwanego za ten czyn nie jest prawomocny.

Dnia 23 września 2011 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał postanowienie o skutecznym wniesieniu sprzeciwu i utracie mocy nakazu zapłaty w całości oraz o przekazaniu rozpoznania sprawy do Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim jako sądowni właściwości ogólnej pozwanego.

W dniu 09 lutego 2012 r. strona powodowa uzupełniła w terminie braki formalne składając pozew podpisany własnoręcznie przez pełnomocnika powódki. W pozwie tym powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. Dnia 22 maja 2012 roku **pozwany K. J.** wniósł o oddalenie powództwa w całości, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko. Dnia 25 maja 2012 roku **pełnomocnik pozwanego Ł. P.** wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. Pozwany wskazał na to, że treść art. 828 § 1 k.c. nie stwarza domniemania, że suma odszkodowania wypłaconego przez zakład ubezpieczeń odpowiada zakresowi odpowiedzialności osoby, która wyrządziła szkodę. Roszczenie ubezpieczyciela oparte o art. 828 § 1 k.c. podlega ogólnym zasadom w zakresie rozkładu ciężaru dowodowego w procesie. Pozwany Ł. P. zakwestionował zasadność odszkodowania wypłaconego przez stronę powodową.

Wyrokiem z 27 marca 2013r. zaocznym w stosunku do K. B. i M. G. Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim zasądził od pozwanych K. B. i M. G. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwotę 20.700 zł z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 9 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w stosunku do Ł. P. i K. J., zasądził solidarnie od pozwanych K. B. i M. G. na rzecz powoda kwotę 259 zł oraz zasądził od pozwanych K. B. i M. G. na rzecz powoda kwoty po 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, zasądził od powoda na rzecz pozwanego Ł. P. kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i nadał wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności.

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy wydał w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim Zamiejscowy VII Wydział Karny w P. wyrokiem z dnia 08 września 2009 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt VII K 117/09 uznał oskarżonych K. B. i M. G. za winnych popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że w dniu 05 września 2008 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali uszkodzenia samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) zaparkowanego przy ul. (...), gdzie przy użyciu siekiery, drewnianych pałek i innych narzędzi spowodowali wgniecenia karoserii, wybicia szyb w tym pojeździe o łącznej sumie strat 20.700,00 złotych czym działali na szkodę T. Ł.. Za to przestępstwo Sąd na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierzył K. B. i M. G. kary łączne po jednym roku i sześć miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 72 § 1 pkt 5 k.k., art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec K. B. i M. G. kary łączne pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres 4 lat oddając ich w tym czasie pod dozór kuratora oraz zobowiązał ich jednocześnie do powstrzymania się od nadużywania alkoholu. Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim Zamiejscowy VII Wydział Karny w P. wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt VII K 134/10 utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie IV Wydział Karny Odwoławczy sygn. akt IV Ka 734/11 z dnia 02 listopada 2011 r. uznał oskarżonych K. J. i Ł. P. za winnych popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że w dniu 05 września 2008 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z K. B., M. G. i innymi nieustalonymi osobami dokonali uszkodzenia samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) zaparkowanego przy ul. (...), gdzie przy użyciu siekiery, drewnianych pałek i innych narzędzi spowodowali wgniecenia karoserii, wybicia szyb w tym pojeździe o łącznej sumie strat 20.700,00 złotych czym działali na szkodę T. Ł., to jest za winnych popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierzył K. J. i Ł. P. kary jednego roku pozbawienia wolności,

których wykonanie warunkowo zawiesił wobec oskarżonego K. J. na okres trzech lat próby i oddał go w tym czasie pod dozór kuratora. Właściciel samochodu marki A. (...) nr rej. (...), T. Ł. posiadał ubezpieczenie autocasco w (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W., a zawarcie umowy ubezpieczenia było potwierdzone wydaną polisą ubezpieczeniową o nr (...). Po zgłoszeniu szkody w dniu 10 września 2008 roku, powód przeprowadził postępowanie likwidacyjne określając wysokość szkody na kwotę 39.384,86 złotych. Samochód A. (...) nr rej. (...) nie został naprawiony, gdyż firma (...) uznała naprawę za nieopłacalną i stwierdziła szkodę całkowitą. W związku z tym poszkodowanemu zostało przyznane odszkodowanie w kwocie 20.700,00 zł, która to kwota została przelana dnia 22 października 2008 r. na konto właściciela samochodu marki A. (...). Pismami: z dnia 30 sierpnia 2010 r. doręczonym pozwanemu K. B. dnia 01 września 2010 r., z dnia 30 sierpnia 2010 r. doręczonym pozwanemu M. G. dnia 01 września 2010 r., z dnia 25 marca 2010 r. doręczonym pozwanemu Ł. P. dnia 29 marca 2010 r., z dnia 25 marca 2010 r. doręczonym pozwanemu K. J. dnia 29 marca 2010 r., wezwano pozwanych do uiszczenia kwoty po 5.175,00 zł każdy, stanowiącej 1/4 kwoty 20.700,00 zł. w terminie 14 dni. Żaden z pozwanych nie wpłacił wyżej wymienionej kwoty na rzecz powoda. Sąd Rejonowy uznał powództwo, oparte na przepisie art. 828 par.1 k.c. za częściowo zasadne i wskazał, że bezsporne pomiędzy stronami jest, iż pozwani K. B., M. G. prawomocnym wyrokiem z dnia 08 września 2009 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt VII K 117/09 Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim Zamiejscowy VII Wydział Karny w P. uznał za winnych popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że w dniu 05 września 2008 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali uszkodzenia samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) zaparkowanego przy ul. (...), spowodowali uszkodzenia w pojeździe w wysokości 20.700,00 złotych, czym działali na szkodę T. Ł. i za to przestępstwo Sąd na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierzył K. B. i M. G. kary pozbawienia wolności. Poza sporem pozostaje także, że pozwani Ł. P. oraz K. J. prawomocnym wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt VII K 134/10 Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim Zamiejscowy VII Wydział Karny w P. uznał oskarżonych K. J. i Ł. P. za winnych popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że w dniu 05 września 2008 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z K. B., M. G. i innymi nieustalonymi osobami dokonali uszkodzenia samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) zaparkowanego przy ul. (...), spowodowali uszkodzenia w w wysokości 20.700,00 złotych czym działali na szkodę T. Ł. i za to przestępstwo wymierzył K. J. i Ł. P. kary pozbawienia wolności. Zgodnie z dyspozycją art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Poza sporem była również okoliczność, iż strona powodowa w dniu 22 października 2008 r. właścicielowi samochodu A. (...) T. Ł. wypłaciła odszkodowanie w kwocie 20.700,00 złotych. (...) S.A. (...) z siedzibą w W. co do zasady miała przeciwko pozwany K. B., M. G., Ł. P. oraz K. J. roszczenie o zwrot wypłaconego odszkodowania. W związku niestawiennictwem się na rozprawach w stosunku do pozwanych K. B. i M. G. zapadł wyrok zaoczny jak w punkcie I i III sentencji. Sąd uznał zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c., iż pozwani przyznają za prawdziwe twierdzenia powódki zawarte w pozwie i pismach procesowych. W ocenie Sądu twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości i nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Natomiast pozwani K. J. i Ł. P. w toku postępowania zakwestionowali swoją odpowiedzialność w tym również wysokość dochodzonej przez stronę powodową szkody.

Sąd Rejonowy wskazał, że nie ma wątpliwości co do sprawstwa K. J. i Ł. P., gdyż zostało ono stwierdzone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim Zamiejscowy VII Wydział Karny w P. z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt VII K 134/10 utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie IV Wydział Karny Odwoławczy sygn. akt IV Ka 734/11 z dnia 02 listopada 2011 r. Zgodnie z przyjętą przez Sąd Najwyższy linią orzecniczą (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2009 r., (...) 60/09) wyrok skazujący nie wiąże sądu cywilnego w zakresie wysokości wskazanej przez sąd karny szkody, wyjątek od tej zasady stanowią jedynie wypadki dotyczące prawomocnego skazania w postępowaniu karnym za zabór mienia w celu przywłaszczenia lub za przywłaszczenie konkretnej rzeczy. Jednak w przedmiotowej sprawie wyjątek ten nie występuje bowiem pozwani zostali skazani za uszkodzenie mienia. Nie można natomiast wykluczyć sytuacji, w której wysokość szkody w mieniu pokrzywdzonego spowodowanej przestępstwem zostanie obniżona. Podkreślić należy, iż zarówno K. J., jak i Ł. P. zakwestionowali wysokość poniesionej szkody przez poszkodowanego T. Ł.. W związku z powyższym ciężar dowodu wysokości poniesionej szkody spoczywał zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. na powódce, albowiem to ona wywodzi z tych okoliczności skutki prawne. Kalkulacja naprawy oraz przyznanie i wypłata odszkodowania w wysokości 20.700,00 złotych są dokumentami prywatnymi, które mogą być kwestionowane, co uczynili pozwani K. J. i Ł. P.. W takim wypadku strona powodowa winna była przez złożenie odpowiednich wniosków dowodowych wykazać

wysokość poniesionej szkody. Strona powodowa, mimo iż była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, znając stanowisko pozwanych K. J. oraz K. P. nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia, dlatego Sąd oddalił powództwo w stosunku do Ł. P. i K. J.. O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art.481 § 1 i 2 k.c, o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., a na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności.

Apelację od wyroku w części co do pkt II i IV złożył powód zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia tj.

1. przekroczenie zasady swobodnej oceny tj. art. 233 K.p.c. poprzez:

dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego i przyjęcie że powódka nie wykazała wysokości szkody poniesionej przez poszkodowanego T. Ł., podczas gdy powódka do akt sprawy załączyła dowód w postaci oceny technicznej, zweryfikowanego kosztorysu naprawy nr (...), arkusza wartości pojazdu oraz polecenia wypłaty odszkodowania wskazujących na zasadność wysokości dochodzonej w postępowaniu cywilnym kwoty, przy czym żaden z pozwanych nie zakwestionował skutecznie prawdziwości przedstawionych przez powódkę dokumentów;

naruszenie zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania poprzez odmowę wiarygodności dokumentacji przedstawionej przez powódkę tj. dokumentacji która koresponduje z zakresem szkody powstałej w pojeździe poszkodowanego marki A. (...) (majątku poszkodowanego), a to z uwagi, iż wysokość odszkodowania wypłaconego poszkodowanemu odpowiadała realnej wartości należnego świadczenia w związku z rozliczeniem szkody powstałej w pojeździe poszkodowanego jako szkody całkowitej;

wyciągnięcie wniosków nie wynikających z zebranego w sprawie materiału dowodowego tj. że pozwani K. J. i Ł. P. skutecznie zakwestionowali wiarygodność dokumentów dołączonych do pozwu przez - powódkę, a tym samym zakwestionowali wysokość wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania;

2. Naruszenie art. 232 K.p.c. poprzez oddalenie powództwa w stosunku do Ł. P. i K. J. na podstawie zarzutu nieudowodnienia twierdzeń powódki, mimo że powódka przedłożyła kompletną dokumentację obrazującą zarówno zakres i wysokość szkody jak i przyczynę jej powstania, czym udowodniła swe roszczenie oraz pomimo iż żaden z pozwanych nie zakwestionował skutecznie dokumentacji załączonej do pozwu;

3. Naruszenie art. 98 par.1 i 3 K.p.c. poprzez zobowiązanie powoda do zapłaty na rzecz pozwanego Ł. P. kwoty 2 400, 00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powód zarzucił ponadto zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego tj.: naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 828 par.1 k.c. poprzez przyjęcie, iż w postępowaniu przed Sądem I instancji ciężar dowodu spoczywa jedynie na stronie powodowej, podczas, gdy ciężar udowodnienia faktu z którego strona przeciwna wywodzi skutki prawne spoczywa na tej stronie tj. skoro strona pozwana z ostrożności wyraża wątpliwości co do swojej odpowiedzialności co do wysokości roszczenia to powinna ona takowe fakty udowodnić tj. przeprowadzić fakty przeciwne do tych na których powódka oparła swe roszczenie. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w stosunku do pozwanych Ł. P. i K. J., a tym samym zasądzenie od wszystkich pozwanych (sprawców zdarzenia) na rzecz (...) S.A. (...) w W. kwoty 20 700, 00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty; zasądzenie od pozwanych Ł. P. i K. J. na rzecz powoda kosztów postępowania w I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych; zasądzenie od pozwanych Ł. P. i K. J. na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm prawem przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji w celu wyjaśnienia okoliczności wskazanych w zarzutach apelacyjnych, pozostawiając sądowi pierwszej instancji rozstrzygnięcie, co do kosztów postępowania apelacyjnego.

Pozwany K. J. w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że nie popełnił zarzucanego mu czynu, a w materiale dowodowym brak wiarygodnych dowodów jednoznacznie potwierdzających wartość szkody.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest niezasadna.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne Sądu Rejonowego.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe zgodnie z wymogami obowiązującymi w postępowaniu cywilnym. Podnoszone przez skarżącego zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa procesowego i materialnego nie zasługują na uwzględnienie. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów nie narusza przepisu art.233 par.1 k.p.c. tj. reguł logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego.

Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że pozwani Ł. P. i K. J. zakwestionowali wiarygodność dokumentów dołączonych do pozwu przez powódkę i wysokość odszkodowania wypłaconego poszkodowanemu. K. J. w sprzeciwie z 7 września 2011r. i z 22 maja 2012r. od nakazu zapłaty, jak również w piśmie z 24 maja 2012r. wniósł o oddalenie powództwa i konsekwentnie wskazywał na bezzasadność roszczenia. Ł. P. w piśmie z 24 maja 2012r. także wniósł o oddalenie powództwa i podał, że przepis art.828 par.1 k.c. nie stwarza domniemania, iż suma odszkodowania wypłacona przez zakład ubezpieczeń odpowiada zakresowi odpowiedzialności osoby, która wyrządziła szkodę. Pozwany Ł. P. wyraźnie wskazał, że kwestionuje zasadność odszkodowania wypłaconego przez stronę powodową, a ciężar dowodu, w zakresie ustalenia, czy wypłacone odszkodowanie odpowiadało wysokości szkody powstałej w wyniku zdarzenia obciążaniem pozwanego- powoda.

Sąd Rejonowy zgodnie z przepisem art. 6 k.c.- który stanowi, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne- przyjął, że w rozpoznawanej sprawie to stronę powodową obciążał obowiązek wykazania przesłanek dochodzonego roszczenia i jego wysokości. Powód opierał swe roszczenie na przepisie art.828 par.1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania.

Przejęcie roszczeń na ubezpieczyciela następuje z mocy prawa z chwilą zapłaty odszkodowania. W procesie o regres górną granicą odpowiedzialności sprawcy szkody w stosunku do ubezpieczyciela jest świadczenie, które były on zobowiązany świadczyć bezpośrednio poszkodowanemu w oparciu o przepisy prawa cywilnego. Świadczenie to wyznacza jedynie górny zakres odpowiedzialności.

Treść art. 828 § 1 k.c. nie stwarza domniemania, że suma odszkodowania wypłaconego przez zakład ubezpieczeń odpowiada zakresowi odpowiedzialności osoby, która wyrządziła szkodę. Roszczenie ubezpieczyciela oparte o art. 828 § 1 k.c. podlega ogólnym zasadom w zakresie rozkładu ciężaru dowodu w procesie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 300/09, LEX nr 677779).

Sąd Okręgowy podzielił ustalenie Sądu Rejonowego, że pozwani K. J. i Ł. P. zakwestionowali zasadność odszkodowania wypłaconego przez stronę powodową, zatem to powód winien wykazać, że wypłacone odszkodowanie rzeczywiście odpowiadało wysokości szkody.

Na okoliczność wysokości szkody powód zaoferował dowody w postaci: wyceny technicznej i kalkulacji naprawy z 19 września 2008r. oraz polecenie wypłaty z 22 października 2008r. W wycenie technicznej wskazano, że wartość rynkowa pojazdu na dzień wykonania wyceny wynosi 28.600 zł, a w kalkulacji naprawy określono koszt naprawy pojazdu na kwotę 39.384,86 zł. Polecenie wypłaty stanowi o wypłaceniu poszkodowanemu T. Ł. kwoty 20.700 zł. Powód nie przedstawił innych dowodów celem wykazania wysokości szkody.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny przedstawionych przez powoda dokumentów i zasadnie przyjął, że są one dokumentami prywatnymi.

Dokumentem prywatnym jest każde pismo będące dokumentem, o ile nie jest ono dokumentem urzędowym (art. 245 k.p.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98).

W wyroku z 8 czerwca 2001 r., I PKN 468/00 Sąd Najwyższy wskazał, że pozasądowa ekspertyza rzeczoznawcy sporządzona na zlecenie strony nie podlega ocenie sądu jako dowód z opinii biegłego (art. 278 KPC) OSNP 2003/8/197, OSNP-wkl. 2002/5/9, M.Prawn. 2002/7/295.

Zgodnie z przepisem art. 245 k.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego sprowadza się do tego, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie, jednakże nie dotyczy ona okoliczności towarzyszących złożeniu oświadczenia.

Z dokumentem prywatnym nie wiąże się domniemanie prawne, iż jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2000 r. I CKN 804/98).

Tylko dokumenty urzędowe korzystają z domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone oraz z domniemania prawdziwości (autentyczności pochodzenia takiego dokumentu od jego wystawcy).

Dokumenty prywatne: wycena techniczna i kalkulacja naprawy z 19 września 2008r. oraz polecenie wypłaty z 22 października 2008r. nie są dowodami rzeczywistego stanu rzeczy, nie wykazują, że poniesiona szkoda wynosi 20.700 zł. Podkreślenia wymaga, że wypłacenie przez ubezpieczyciela odszkodowania w określonej wysokości nie daje wystarczającej podstawy do uwzględnienia roszczenia regresowego ubezpieczyciela. Natomiast ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do wysokości szkody, wiążą sąd cywilny w postępowaniu tylko wtedy, gdy sprawca został skazany za zagarnięcie konkretnej sumy pieniężnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1967 r., **I CR 464/66**, LEX nr 6122), co w rozpoznawanej sprawie nie ma miejsca, gdyż pozwani zostali skazani za uszkodzenie pojazdu.

Wobec zaprzeczenia przez pozwanych K. J. i Ł. P. wartości szkody wynikającej z dokumentów prywatnych zaoferowanych przez powoda i braku dalszej inicjatywy dowodowej powoda w tym zakresie, Sąd Rejonowy w sposób należyty, zgodnie z przepisem art.232 k.p.c. przyjął, że powód nie wykazał wysokości poniesionej szkody, a tym samym- wysokości dochodzonego roszczenia.

Niezasadny okazał się zarzut naruszenia przepisu art.98 par.1 i 3 k.p.c. Wskazany przepis określa zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą koszty procesu obciążają stronę przegrywającą sprawę. Uwzględniając oddalenie powództwa wobec pozwanych K. J. i Ł. P., Sąd Rejonowy należycie obciążył powoda w tej części kosztami procesu, zgodnie z par. 6 pkt.5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j.Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art.385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.